

pozemkového úřadu při schvalování kupní smlouvy, zda vlastnické právo nabyvatele pozemku má být obmezeno toliko zákazem zcizení, či také zákazem zatížení právem zástavním. Rozhodl-li se pro zákaz toliko zcizení, nemůže již rozšiřujícím výkladem svého vlastního rozhodnutí obmezovati nabyvatele ve svobodném nakládání pozemkem více, než si při schválení kupní smlouvy vyhradil. Nařikání usnesení musilo být potvrzeno.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. prosince 1930 č. j. R II 485/30-1. Dr. Ch.

D E N Í K.

Právnická fakulta Karlovy university v Praze v nové budově. V měsíci lednu přestěhovala se právnická fakulta do nové budovy u mostu Sv. Čecha. Zatím byly jí odevzdány jen místnosti v II. a III. poschodí; z nich jsou nově a úplně zařízeny vlastně jen místnosti určené pro theoretické státní zkoušky a posluchárny. Na vnitřním zařízení ostatních místností se ještě pracuje a, jak se zdá, bude ještě dlouho pracovati, protože celkový náklad rozvržen je v rozpočtu na delší období. Ale i to je jen už otázkou doby. Právnickému dorostu odevzdává zde republika k pěstování jeho studia krásný stánek, o jakém se starším generacím ani nesnilo. Bylo by si jen přát, aby toto krásné prostředí působilo blahodárně i na jakost jejich studia a aby odtud vycházeli do života právníci aspoň tak vyzbrojení, jako byli jejich předchůdci, odkázaní na staré a historické, ale jinak nedostatečné Karolinum.

Vážné zjevy. A řekněme hned také zjevy, jež musí znepokojiti každého dobrého republikána. V poslanecké sněmovně odpovídal dne 6. února t. r. ministr spravedlnosti Dr. Meissner na stížnosti přednesené posl. Stříbrným o disciplinování jistého kandidáta soudcovského stavu. A to, co se z této odpovědi dovídáme, je stručně toto: Jeden úředník ministerský napsal román, namířený, jak p. ministr praví, znaky naprosto nepochybnými, na jednoho aktivního ministra naší republiky. Odpůrce jeho uvažuje, jak se ho zbavit. Po dlouhých úvahách přichází k přesvědčení, že jediná cesta je vražda. V četných úvahách nahromaděny jsou důvody, omlouvající a ospravedlňující vraždu a když pak vražda je provedena, končí dílo velebením vykonané vraždy. A autorem tohoto románu, glorifikujícího politickou vraždu, je — doktor práv a (prý) úředník ministerstva této republiky. Nedosti na tom. V časopisu, o němž p. ministr prohlásil, že byl »číslo co číslo konfiskován pro trestné činy podle zákona na ochranu republiky, zejména pro hrubé urážky presidenta republiky«, uveřejní jiný doktor práv a soudní auskultant článek, nadepsaný »Dokument doby«.

Slyšme, co o tomto článku praví p. ministr spravedlnosti: »Nejprve vytýká tam censure, že onu knihu zkonfiskovala a v tom článku výslovně se zmiňuje o vraždě — soudcovský čekatel. Pak provází aktivního ministra takovou spoustou hrubých nadávek, že, řeknu otevřeně — stydím se je ještě opakovat a stydím se, že z pera inteligenta a soudcovského čekatele mohly vyjít. On nejenom vytýká v článku, že místa o vraždě jednající censura zkonfiskovala, nýbrž naopak vzdává dík spisovateli oné knihy za dokument doby a za osvobozující slovo, on se ztotožňuje se spisovatelem, pokud jde o zabavená místa o vraždě a vybízí k činu, abychom se zbavili onoho aktivního ministra. Směl jsem nechat tuto činnost bez jakékoliv odezvy? Nebyl jsem já přímo povinen v zájmu celého soudcovského stavu, v zájmu justice i našeho státu zakročiti? (Potlesk.) A já se otevřeně k tomu přiznám, že když disciplinárně věc skončila pouhou důtkou, druhý den jsem dal nařízení, aby byl přeložen do Kaplic. (Výborně! Potlesk. Hlasy: Důtka? To jest málo. Měl býti propuštěn.)

Konstatuji, že, když jsem věc vyložil všem slušným a rozvážným politickým činitelům, že schválili postup justiční správy a ministerstva spravedlnosti. Odůvodnění mého postupu bylo toto: Řekl jsem si: Jak bude asi budoucí soudce rozhodovat, když politická antipatie ho svádí k tomu, aby veřejně užíval hrubých slov a schvaloval vybízení k vraždě!«

To jsou strašné zjevy, vrhající temné stíny na t. zv. inteligenci vůbec a na osoby, které vykonaly při svém povýšení na doktory práv slib, v němž je také cosi obsaženo o právním řádu a spravedlnosti a o povinnostech, pamětlivých blaha státu, zvláště. Tyto stíny varují a vybízejí k ostražitosti i největší přísnosti; jde o vředy, usadivší se na nejnebezpečnějších místech zdravého organismu naší republiky. Přimhuřovati zrak je nebezpečné. A proto plně souhlasíme s opatřením p. ministra, ale i s hlasy, jež se v poslanecké sněmovně při jeho projevu ozvaly a ještě radikálnější prostředek doporučovaly.

○ **nezávislosti soudcovské** promluvil p. ministr spravedlnosti Dr. Meissner v téže odpovědi, o níž se zmiňujeme nahoře, tato slova: Poslanec Stříbrný mluvil o nezávislosti soudcovské. Plně s ním souhlasím, avšak nezávislost soudcovská nesmí býti posuzována toliko jednostranně, toliko s jednoho hlediska, to jest, aby byli soudcové nezávislí jen vůči svým představeným, nýbrž nezávislost soudcovská musí býti také dolů, vůči náladám ulice. (Správně! Souhlas a potlesk.) Jsem naprosto dalek toho, dotýkat se politického přesvědčení nebo politické příslušnosti příslušníků soudcovského stavu. Každý má právo býti příslušníkem strany, odpovídající jeho přesvědčení, ale myslím, že svědomitý ministr spravedlnosti může zaujmouti jen jedno stanovisko, že totiž soudce, ať již byl politickým příslušníkem kterékoliv strany, musí své vystupování i v životě mimoúředním přizpůsobovati svým povinnostem soudcovským, nebo, že jeho vystupování nesmí býti